Wachtkamers in Grunn'n.

In zu'n wachtkamer heb ik altied een breiwaarkie in de haanden. In een volle wachtkaomer bij de apotheek van het UMCG leup der een man achter oons langes die deur de stille wachtruumte hen baste: "Zo! Bist an 't braaien! Da's aorig beter waark as dat geloer op die tillefoons aal!" Veurdat ik wat kun zeggen was de man de hoek al weer umme, maor iederiene keek op van zien tillefoon…..

Het volgende veurval speult zöch of in het Martiniziekenhuus.
Laat in de middag, nao mien wark kwam ik in een wachtkamer met een older echtpaar en een man op leeftied die allent zat.
Ik was veul te vroeg voor mien afspraak, dus ik installeerde mij op een bankie met mien breiwark, een sokke dizze keer, die brei ik op vier pennen.
Het was stil in de wachtkamer.
Grunnigers hè?
Het getik van mien pennen veroorzaakte wat onrust bij de dames die achter de balie zaten.
Iene kwam zölfs eem kieken.
"Wat is dat toch steeds voor een getik?" Ik was het maor.

Weer stilte.
Iniens begunde de vrouw van het echtpaar tegen heur man te praoten.
"Heb ik vrouger ok wel daon, braai'n. Ok wel met vaair pennen."
"Haoken ok wel."
"Kon ik ok wel weer 's doun'.
"D'r lig nog wel wat gaoren volgens mie, geel leuf ik."

De vrouw praotte en de man knikte of zei hooguit "Hm.".
Ze gung verder: "Mot ik wel eem zuiken waor ik dei pennen heb."
"Kin ik wel een knikkerbuulegie haoken veur de kinder!"
De man was minder enthousiast dan de vrouw.
"Doe dust maor…."

Weer stilte. Toen weur het echtpaar oproepen naar de spreekkamer en bleef ik allent met de meneer op leeftied zitten.
Hij keek mij grijzend over z'n brille aan en zee: "Ik ken naait braai'n…".

Met 'n beiden voerden wij nog een geanimeerd gesprek.
Over keuring veur je riebewies a'j older wordt.
Over deur blieven warken nao je 65e.
"Ik blief d'r nait bie zitten. In beweging, under de meinsken, daor blifst jong bie".
Zu'n goed advies in het plat Gronings: mien dag was helemaal goed!

Soms is het gewoon drok in zu'n ziekenhuus; op een dag mus Gerard bloedprikken, wij mussen oons melden in wachtkamer A, daor zat het al behoorlijk vol. We gungen zitten naost een vrouw die wat an't zingen was veur heur twee dochters. "Gao j' voor oons zingen?" vreug Gerard. "Ja! Wat wo'j heuren!" vreug ze. Hebt wij weer. De dames waren riekelijk veurzien van

tattoos, dus Gerard vreug hiel verstandig um iets klassieks. Dat kende ze gelukkig niet. Zij heul van Jannes. De gesprekken gungen vervolgens over motorcrossen. Toen praotten wij al niet meer met. Wij wit niet veul van Jannes en motorcrossen.

Vervolgens kwam d'r een stel daomes op leeftied binnen. Ze namen de volle wachtkamer in ogenschouw en stevenden op de ienige twee lege plekken of, terwijl ien van heur underweg nors reup: "Harregat, wat is 't hier ja drok…!" Gieniene reageerde. Het kan zo ongemakkelijk stille weden in een wachtkamer.
Eem later kwam der een oldere mevrouw met een rollator.
Ze kwam binnen, overzag de volle wachtkamer en zee: "Wat is 't ja gezellig hier! Hebb'n joe de kovvie al klaor?" Mensen lachten, scheuven wat op en heulpen heur met heur rollator en heur tasse. Mien va zee het vrogger al: ie vangt meer vliegen met hunnig dan met azien.

Soms gebeurt d'r ok gewoon wat grappis.
Wij zaten in een wachtkamer in het UMCG; met meerdere patiënten um een taofel met lectuur wachten tot je naam roepen wordt.
Een verpleegkundige kwam de wachtkamer in en reup opgewekt: "Mevrouw Van Dijk?"

Het bleef eem stille.
"Meneer Van Dijk…" zee een oudere man die op zien rollator zat.
Gegiechel in de wachtkamer.
De verpleegkundige beud heur excuses an. "Oh, sorry, meneer Van Dijk!"

Meneer Van Dijk maakte der niet zo'n punt van.
In onvervalst Grunnings zee e: "Döt niks. Ik ken mie nog wel ombouw'n loat'n!"
Humor.
Onontbeerlijk, veural in een ziekenhuus!

678 woorden
4 minuten